

Költői arcélek
sorozat
16.

KOOSÁN ILDIKÓ

HAZAFELÉ

VÁLOGATOTT VERSEK

Rím Könyvkiadó

Költői arcélek
sorozat
16.

KOOSÁN ILDIKÓ
HAZAFELÉ

válogatott versek

Rím Könyvkiadó
Budapest, 2013

KÖZELKÉP

*Szétszórva jeltelen semmibe
Az érzés, a nevesincs ige,
S benne én, a régről ismerős
Vén húrokat pengető regös...*

/Koosán Ildikó/

Költői arcélek sorozat 16.

Sorozatszerkesztő:

Madár János

ISSN 2063-3815

ISBN 978-615-5266-28-7

© Koosán Ildikó

© Rím Könyvkiadó

Rím Könyvkiadó,
Budapest

M.sz.: 52-2013
Rím Nyomda,
Budapest
Pannónia Nyomda,
Budapest

KOOSÁN ILDIKÓ KÖLTÉSZETÉRŐL

A magyar irodalomtörténetben – többnyire a próza műfajában – találunk orvosokat. Németh László és Csáth Géza nevét kell először is említenünk, akik igen jelentős alakjai lettek a huszadik századi irodalmunknak. A költészet terén – és itt inkább a kortársirodalmat nézem – Gutai Magda, Szarka István, Gulyás Katalin nevét kell említenem elsősorban. Hozzájuk nagyon közel áll Koosán Ildikó költészete. Mindezt – mint tény és összehasonlító elemzést érdemlő megállapítást – jó szívvel teszem, hiszen az előbbieken említett alkotók minden figyelmet megérdemelnek. Ami igazán közös bennük: a tájhozkööttség és a haza iránti felelősség. Ebben a két fogalomkörben nagyon pontosan kitapinthatók Koosán Ildikó versei, hangsúlyai is. Nyomatékosító elemeit, költészetiéléktani motívumait már a *Létezés fűszálra fűzve* (2006) című kötetében megfigyelhettük. Az élet determináltsága, az emberi létezés földrajzi és fiziológiai meghatározottsága kiemelt szerepet kap Koosán Ildikó verseiben. Ennek egyik szép példája a *Hazafelé* című vers következő részlete:

tücsök szól, olykor egy kakukk,
a búzatábla félútig kísér,
tűz a nap, jövök ég és föld között,
senkim, ismerősek még a vén rögök;

szél lengedez, szakad harangkötél;
paraszt-barokk templom a táj

Nemcsak a vágy nosztalgikus megrendülése, hanem a hovatartozás emberi és költői érzése is megfogalmazódik

ebben a versben. Nem túlzás, ha azt mondom: Koosán Ildikó egész költészetére is érvényes ez a mű. Ezért is gondoltuk úgy – a szerzővel együtt –, hogy az új könyvnek címadó verse legyen a *Hazafelé*. A vers és a kötet egészének értelmezése szempontjából kettős irányultsága van ennek a versnek. Az egyik – ami a szavak, költői eszközök első rétegét jelenti – a szülőföld iránti vágy, az emlékek megidézése. A második jelentés – ami egyszerre metaforikus és filozófikus – a végső hazába, az elmúlásba való út, utazás. Szinte a kaland láttatóerejével írja meg ebben a versben a természet csodálatos képeit. Egyébként is jellemző rá, hogy mindent – örömeit, bánatait – a természet képeinek megjelenítésével fogalmazza meg.

Tartalmi és formai viszonyulásait tekintve: tárgyias leíró, ugyanakkor gondolati költészet az övé. Magával ragadó sodrása van verseinek, amelyek mintegy útirajz-szerű, mélylélektani élményt nyújtanak. Szuggesztív és pontos költői nyelve mögött ott érezzük a műfordító Koosán Ildikót is, aki más népek, más nyelvek szellemi labirintusában is biztosan jár-kel. A kultúra is kétirányú az ő értelmezésében: befelé, a lélek rejtelseibe hatoló; és kifelé, országhatárokon is túllépő szellemi egészként.

Mint orvos, költő, műfordító és közéleti ember naponta megteremti a maga szintézisét, hogy az élet nagy egészét bonyolultságában lássa, érezze.

Madár János

I. H a z a f e l é

HAZAFELÉ

Szűk földút vezet, régről ismerős,
a porban félredőlt keréknyomok;
egyedül ballagok
hol hajdanán szénával tornyozott
ökrösszekér,
most akácfaárnyék imbolyog,

tücsök szól, olykor egy kakukk,
a búzatábla félútig kísér,
tűz a nap, jövök ég és föld között,
senkim, ismerősek még a vén rögök;

szél lengedez, szakad harangkötél;
paraszt-barokk templom a táj,
kőkereszt, rajt' pléhkrisztus
távolt fürkészve, megtörten áll;
e durva korban nem kímélte virtus,
kalapot emelhet, aki erre jár.

apám fentről reám mosolyog;
az égi kapu elé majd kiáll,
várni fog, ha oda indulok...

de most az emlék kiskapuja nyit,
s mögötte amit a képzelet bejár:
„kézen fogva sokszor jártak itt
apa és lánya, ha útjuk erre vitt;
fáradt gyermekét mire alkonyult
ölébe kapta, szemefénye volt,
velük kacagott a végtelen határ.”

...fel-felröppen most is egy madár,
a neszre nyúl riad, fácánkakas rikolt,
mesél és terelget az út ... lelkemből
könnyek közt kibuggyan a múlt.

szűk földút vezet, régről ismerős,
közel a ház, anyám integet,
örül, de tudom, napokig sirat
ha búcsúzom, mert újra elmegyek...

2013. május 1.

VASÁRNAPI ÉNEK

Hová tűntetek napfényes vasárnapok?
reggeli frissesség, tisztára söpört utca
az áhítat házsorok közötti lépteivel?
vajon hova, ti szagos-szappanos
mosakodások, fehér, vasalt ing,

ünneplőruha, ti kisimult ráncok,
s ti harangzúgástól visszhangzó hegyek?
hová, ti családünnepek? asztal, diófánk
alá terítve, rajta gőzölgő húsleves,
aranyló rántott csirke, gyümölcs a fáról,
köröttünk macska, s kutyánk viháncol,
jámbor, hullámos szőrű fekete pamacs..
vajon hová a tányércsörrenés otthonos
zenéje, e láthatatlan tartókapocs?
fájó hiányát szeretném dalba fogni most...
s ti álomhordozó délutánok, vajon hová?
késztetői ábrándnak, mesének? hová a
nevetés, az ének; hová a félszeg, szerelmes
találkozások? s ti magányos séták?
tépett fűszálat ajkunk présébe tolva,
elmélkedtünk, a világmegválás mintha
személyes küldetésünk volna, és nyűge
a gondolat szerteröppenő fecskerajának...
hová tűntek a vágyak, s a nyár-meleg
köpenyét ránk takaró lopakodó este?
hová az éjbe nyúló beszédes hallgatások?
talán a kor... s vele mi lettünk mások...

Megbújik bennem még a kép, akárha
virágszirom imakönyv lapjaiba zárva;
s hangulatát mert kérem, visszahozza,
vigasztalódni szenvtelen köznapokba.

2012. augusztus 20.

SZAVAKBA REJTVE

Fernezelyről Felsőbányára mentünk
apámmal,
szürke öltöny volt rajta, és kalap,
Szentistván napi búcsút ünnepeltünk,
augusztus húszat,
s mint mindig, gyalog, – így volt szokás –,
hajnalfényű, harmatos erdőszél alatt,
szelídsztyenyesen, almáskerteken át,
rétek, kaszálók ösvénye vitt toronyíránt,
derékig fűben a hegyoldalon,
szénaillatú mezőn
margaréták,harangvirágok között
ránk nyárvégi napláva- sugár gyöngyözött,
kakukkszó, távoli harangkondulás
rezdült törékenyen a tájba.

Lenn a völgyben színes templomi zászlók
erdeje,
fejkendős anyókák elnyújtott hangú
litániája,
s reszelős férfibariton
hegyoldalakról visszaverődő kereszttüzébe'
körmenet sodort a templom tömjén-húsébe,
velük áldottuk istent apámmal;
barázdált arcán szelídség ült, jóság;
imádkoztam, az Örökkévalóság
tartsa meg őt soká nekem.

Hazafelé, hátunk mögött a nappal
élménykincseim cipeltem magammal,
mikor hirtelen valami elemi erő
mozdult meg bennem, akárha forrás tör elő,
buzogva, s a domboldalon fölfelé utunkba'
megtáltosodva fűből, virágból,
lapulevélből gyűjtöttem csokorba,
- csodáltam, részekre szedtem,
rímekbe fontam, ízlelgettem-
a szavakat..... mint a mézet;
mezítláb, fekete poros félcipő kezemben,
fehér zokni a hónom alatt;
ízlelgettem belül a szavakat,
s rímes szavak ízlelgettek engem,
míg jó apám,- sosem felejttem-
karján kabáttal, dinnyével anyámnak,
előttem haladt,
jóságos óriás, aki példát mutat,
kalapját lóbálva elégedetten
fáradt talpaim elé terelte csendben
az alkonyfénnel szegélyezett utat.

2012. június 8.

PANASZKODNÉK URAM

...esténként akkor
jánosbogárkák
vonták fénykörbe
a szorgos napi tettet,
akkor kiültek
ház elé a padra,
örömré, gondra
ablakot tárva
beszélgettek,
adomáztak, a félhomályban,
simult a szó
családban, párban,
s érkezett az emberig.
Kertek alatt kölyök-
kutyák behúzott
farokkal hancúroztak
tüskés malacokkal,
kórusban vonyítva mind a
tánchoz, s felugattak
a holdvilághoz.
Akkor a szépség is
díszruhába költözött be
a májuságba,
barackvirágú nyári létbe.
Copfos leányok zöld szemébe
vidám, pajkos manó szorult,
és jókedv szakadatlan;
tudom, hisz magam is
arra laktam.
De vihar jött, villám a fába

elbitangoló szelekkel,
új hittel,
képzelt istenekkel,
világrengető áradással,
menekült éjjel,
kínhalállal,
palackból szabadult
új világ ért el....
Azóta bűnnel, mocsokkal,
szeméttel
viaskodunk, s a többség
nem követ...
Panaszkodnék Uram,
de nem tudom kinek.

2008. június 30.

ELKOPNAK VÉGLEG

... a bézsszínű ruhát mint újat viseltem,
anyám régi tavaszikabátja volt,
kitelt belőle,
alul nagy felhajtással;
leengedik, ha kell, kitart a hossza jövőre,
/csupán a kopott rész lett félredobva;/
viselheted- mondták- ünnepnapokra!
bal oldalt, szívem fölött, sötétbarna szalagból
nevem kezdőbetűi: K.I.,
kedvesebb dísz, mint bármi;
derékon széles öv, hátul három behúzott gombbal,
magas nyak, mert, ilyen illett;

így lett irigylésre méltóan elegáns;
viseltek akkor " kettőből, háromból ruhát"
toldva-foldva, kincsként mentve át
a jó és színes anyagrészeket,
a kényszerdivat, s nem divatkényszer miatt
viseltem büszkeséggel:
benne magam vonzónak láttam;
darabját nemrég megtaláltam:
pár éve lányomnak lett miniszoknya,
most meg ez a vers ...
emlékeztet a szűk napokra;
így enyésznek, kopnak el végleg
akkori házak, hazák, korok, utcaképek,
fényképmögötti fényterek,
ahonnan rám még
visszanézhet az a serdülő lánygyerek.

2011. augusztus 28.

II. É v s z a k o k

HALLOD-E?

Pattan a rügy,
barkacsönd
neszez már túl a városon;
hallod-e ?
szellőcimbalom
hangol venyigehúrokon;
hallod-e?,
kitárult égi ablakon
azúrkéken hömpölyög
felénk
március tavasz-szimfóniája
téli hó-fodor - csipkék
foszladoznak
madárhad fészkel a fákra,
örülhet, aki mindezt megérte;
táguló létterek,
csermely-dús remények
hóvirágszigetére
csábít,zenél,
minden ami fény;
bár

visszatart még a tél
ijesztő farkasfogvillogása,
vágyódsz az újjászülető
természet
misztikus templomába;
kék csillagvirágmezőket járva
füledbe suttog
rejtelmes biztatása:
friss avarillat, lenge kiskabát
lesz divat
nemsokára;
a baljós károgás kényszerképzetét
hagyd, hogy
dajkálja más,
belőled tűnjön, mint a pára...
Hallod-e?
szellőcimbalom
hangol, tavasz lesz nemsokára.

2012. február 23

TAVASZ AZ ERDŐBEN

Fák rügybontó sejtnagyüzemében
már csörgedez az újakezdés láza;
elképzelem hajdan volt magam
fényloncos erdőm ösvényeit járva
kék csillagvirágos ősi birtokán:
téltemető sárgáll aranypalástban;
s ha új díszet öltene szemérmes
félhomályban, selymes párából

nő élő paraván; ifjú lány készül
így a bálra, csupa csillogó harmat-
csepp- ékszer, varázsos illat, szín
és hangulat; csodálatom vezérel;
szépségúrokon istenkéz matat...

2013. április 1.

TÁJKÉP

Mednyánszky László: Tavaszi folyópart c. képéhez

Folyóparton körbejár a szél,
báránykák gyapján göndörül a Nap.
A tavasz csupa ábránd és szeszély,
fütytyelre vár a rongyos hó alatt,
s ha dalra bomlik tájban a fehér,
mezítláb a kertekig szalad.

2012 áprilisa

ÁPRILIS

Amit elénk tár, mért lenne titok?
Sem a harmatban úszó pázsitok,
Sem a szívekben zajló ütközet;
Hiszen tavasz van, furcsa szédület
Vibrál az ágak mézgas rügyein,
S a pára, mint csipkés baldachin
Neszek, csendszöszök bibéit rejt.

Pelyhezik zölden a nyír szakálla,
Fény hintál a házak ablakára.
Bolondos, kedves április! Te vén
Bohóc! Te vásott kis legény!
Sírhatsz, nevethetsz, rázhatsz havat,
Amit vetettél, mind kikél a mag.
Ilyen vagy, téged így kell szeretni!

VIHAR ELŐTT

A házra árnyék nem terül,
egy vén dió áll egyedül,
a nyárból más: illúzió;

lakója nő, alig mozog,
lefüggönyözött nappalok,
pár hűvös éjjel volna jó;

ágyon a paplan is teher,
anyaszült meztelen hever,
félő, ha álmában beszél

leolvad titkáról a zár;
Ott kint már rebben egy madár,
viharos táncba kezd a szél.

2012. július 25.

FORGATÁS

A szél megáll, erdőre Nap
s az Árnyék fészket rakni jár;
a táj amúgy, mint irkalap,
vetéssorokkal telve már.

Tavaszbba látsz, egy gép kaszál,
párában ring a domb felett,
kék ködbe vész a láthatár,
a Rendezőt tán ott leled...

HŐSÉGNAP UTÁN

Az alkonyat rég megszökött,
vörösbe bújt a fák mögött,
ütött az éjfél, csendbe már
a hárfahang, a dob, gitár

árad a hársak illata,
nesztelen árny az éjszaka,
patak tükrében ring akár
mezítelen a holdsugár;

eltikkadt menthetetlenül
a hőség is, elszenderül,
reggelre kelve hús szelek
pezsdítik fel a fényteret.

2010. július

Ősz

sárga és vérarany palettán
fényeid kikeverte, átfesti
tegnapi harsányzöld világát
láthatatlan óriás ecsettel,
rendezi színpompás halál-
tusád egy misztikus varázs;

fordít az idő tengelyén;

díszesen, szűzen, szeplőtelen
elvéreztet fagyos tenyerén;
kiszemelt téged egy Nagyúr,
kiszemelt magának a Halál,
várja az első éjszaka jogán,
hogyan leterít, magába ölel a tél.

2012. szeptember 18.

ŐSZI KÉP

Sárgarigó ül az ágon,
fürdik a reggeli fényben,
hajlik az ág oda-vissza,
kék ragyogás van az égen.

játszik a lomb is a széllel,
mintha halál sose volna,
zöldje ma sárgában vész el,
leng aranyos lobogója.

napsugár lép át a kerten,
holt melegét ide szórja,
lobban az élet utolsót,
álmában jut fel a holdra.

2012. november 3.

FOGADD

Ha szőlőskertek
fűszeres illatával
kínálja fel magát
az ősz,

ködfüggöny mögül
napfény szítál,

vadszőlőbíbor kúszik,
lángol a ház falán,

kései madárszó
repítene vissza
a nyárba,

ösvényeit az erdő
szélesre tárja,

s vörösre duzzadt
szemhéját
álmosan nyitogatja
már a hajnal,

ne törődj magaddal,
mindegy, mit hoz
a holnap;

hidd a nyár
álmait
örökkévalónak,

bár jól tudod,
e harsány tarkaság
agóniája a létnek...

ne sajnáld magad,
megértőn fogadd
elköszönő
üzenetét a fénynek...

2012. augusztus 23.

HERVADÁS

Fehérre festett kerti pad magánya
a tarka közt, ez az ünnepi benne;
mágnesként vonz, akár a fény enyhe
hullámverése őszi délutánba'.

Hátrál a nyár, maradna is, meg válna,
édes- kesernyés avar illatoz,
naplemente táj; s ahogy a szél lapoz
képeskönyvet: formáját, színét váltja

bokrokon az árnyék csipkeruhája,
dísz ez a késő, szeszélyes játék;
késett madárraj vijjogva száll még

a tél elől haza, s hogy megtalálja
nyugtát mielőtt beesteledne,
hervadás csöndje ver tanyát a kertbe.

NEM GYÚJT ESTÉRE LÁMPÁT

ajtó, ablak sorra bezárul,
sárga levél kereng a fáról,
kurtul a nappali világos;
kertvégen magányos,
kókadt virág; ez itt az
őszvilág végtisztessége;
részekben pusztul, aludni
indul, elpihen télre a
teremtő erő, meg- meg
kísértve még bágyadt
vágyait az éjszakának;
holnapra kelve hűvösebb
napok járnak, a ház-
tetőket vastag dér lepi;

akár az ember, az idő is
megszenvedi az elmúlás
társtalan magányát;
nem gyújt estére lámpát,-
mert nincs miért- a hold...

2011 novembere

III.

K o r f o t ó k

KIREKESZTVE

Lecsengett perce ez a délutánnak;
a szomszéd házon kőműves vakol,
alkonyfény fröcsköl, gép zúg valahol,
a korhadt padon helyet lel magának

egy ember; céltalan, nincs ma tüntetés,
s mert munkabért neki sem fizetnek,
útban van, felforgatja a rendet,
jár a büntetlenek börtönbüntetés;

kényszerzubbony rajt' a semmittevés,
ellene naponta hiába lázad;
türelem kellene, - hisz ez gyalázat,-

s némi remény, bár kívárni nehéz:
épít-e hazát, glóriát, meg házat
feje fölé e flancos- rongyos század?

PEREMTERÜLET

tegnap se volt, hogy lenne ma
a koldusnépnek otthona,
szétdúlt falak, gaz, romtető,
az úton túl dögtemető,

papírsátrak, ablak minek,
kíváncsisága senkinek
nem ér ide, körül szemét,
tengődő lét leheletét

gyűjti a lak, míg bírható...
bedől az eső, befú a hó,
ennyi a luxus... cserébe

gondjuk orvosra, papra nincs,
elhullnak... sem ajtó, sem kilincs,
szabadon szállnak az égbe...

AZT KÉNE!

Azt kéne! a **jó gondolat** kitűzőfáit
termőtalajba szúrni;
lenne
világképfotónk, valódi,
origónk, s az onnan
szerteszéledő utak öles
terheink nyűgével tűnnének tova;
lenne3 D- s létpanoráma
a térfigyelő- les;

felveszi-e, megnyeri-e a harcot,
képes-e átlépni új dimenzióba,
változtatni ami megszokott a szóba,
átváltani a gyorsuló időre,
új csöndre, hitre, törtetőerőre,
ahol az új szokás nagyon is számít;
levetkőzni gyerekes hibáit
az idegenségben tapogatódzó félsznek,
csalhatatlannak tűnni, merésznek;

S ha születik más, egy "jött- ment idegen",
a régi "énnel" akkor mi legyen?
mondják majd: igen! szakított a múlttal,
a megszokással, a régen tanulttal,
mégis, ha mint embert nézzük... más,
merő tévedés lett, megalkuvás,
kezében bot, nincs szívében zsoltár,
más istent hisz, más urat szolgál,
része az önző, számító világnak,
csupán árnyéka régi önmagának;
siratni kár az elveszettet....
késő lesz, mire bánja majd e tettet.

FELKIÁLTÓJEL

Levélhalmazt zokszóval sűrűn teleírva
kap fel könnyeden, vág földhöz újra
ez a tomboló időorkán, s úgy mossa el,
mint játék-papírhajót a háborgó tenger.

Hová leszel ma-holnap kisember?
Ráncos arcok izzadtságcseppje csordul;
Kordon közé zárt falatnyi léttér a jövő,
villámlik, dörög, kenetlen csikordul
minden ajtó, ami felé terel a cselszövő
ígéret, minden szándék új tiltásra lel.

Túlfejtett, kihalásra ítélt óriásmamut
a világ, a jólét lejárt füstködben illan el,
ki tudja, a hatalmak tűzszekere mire jut?
Kész csoda kisember, hogy még létezel!

PANNÓNIA LIGETES TÁJAIN

Sodródnak visszafelé színesebb,
lengé mesékhez a költők; Nyílt-
vizű versenyek helyett szélcsendes
tengeri partszakasz mentén ma
biztosabb rév felé navigálnak;
Gondtalan mulatnak könnyűvérű
lányok illatos ágyán, rakott tálak,
jó, tüzes óborok, megváltó eszmék
káprázatában, ülnek tort tegnapi
nagy ívű céljaik sírja felett;
Egyszer a gyónás kényszere eljön!
Vállalni illik majd nyíltan a rendet,
a formát, s az elhahotázott példa-
beszédet; hadd dübörögjön kény-
szerű csendtől megszabadulva az
orkán; ne tunyák, túlsúlyos lúdja
legelje fény- kövér rétjeink éltető

zöldjét, ne térdepeljen porig a szó ,
hajlongjon földig se eszme, se költő
az épp soros istenek trónja előtt,
ritmikus dallamba mentve a dörgés,
a villám térerejét; nincs mire várni,
a tespedés kora is véges, ideje lejár.

2012 májusa

IV.

M a g a m n a k m e g b o c s á t o k

VAN PILLANAT

Van pillanat, amit szívedbe vésel,
egy érintés száz vallomással ér fel,
alkony, ami csendben hull hajadra;
van pillanat, hogy nem ismersz magadra.

Szítál a fény, árnyékkal olvad össze,
lásd, ami volt elmúlik mindörökre,
ajkad nem nyílik szépre, sem panaszra;
van pillanat, hogy nem ismersz magadra.

Igéz a csend, mint mágnes vonz a távol,
tükörszilánk lesz napjaid javából,
könnyekből gyöngy, nyakláncnak összerakva;
van pillanat, hogy nem ismersz magadra.

Kísér a múlt, homlokod mögé bújva
emlékeztet, te emlékezel újra,
és rab maradsz, a megszokások rabja;
van pillanat, hogy nem ismersz magadra.

2012. augusztus 12.

KÖLTŐ IMÁJA

Uram! Nem tudom, ez áldás, vagy átok,
szavakból építek magamnak világot.
Lásd, a fonalvég most is kezemben,
felsorakoznak példásan, rendben
a gombolyítandó gondolatsorok.
Selyemszálak, bilincsek, ostorok
bízgatnak, becéznek, gyötörnek engem,
rólam beszélnek, saját nevemben.
Bennem születnek, ártatlan újszülöttek,
szavak, kik akaratlan a világra jöttek
szégyenletükben földig a porban
összebújnak, mint birkák szűk akolban,
szívemnek mégis a legkedvesebbek,
bár vérem szívják, csálnak, nevetnek.

Uram! Engedd, hogy valóra váljon,
engedd épülni képzeletvilágom,
engedd, hogy létét hinni kezdjem,
hogy ismerjen meg végre engem...
Mélység, magasság, por és lélek,
bennem itt bízvást összeférnek.
Te ösztökélsz, Te állsz mellettem,

ösvényem ez, amit rég kerestem,
naponta vívom meg a harcom,
bánatom, örömem, kínom, kudarcom.
Te mesterem és büntetőm vagy
amíg az időm csendben elhagy...
Uram! Nem tudom, ez áldás, vagy átok?
Én feloldozlak, magamnak megbocsátok!

TÉVEDÉS

Elült a zaj az árnyék sűrűjébe',
tenyéryi rés nyílt az ég felé,
békeesség áradt, lelkemig érve
nyugtatón fonódott homlokom köré.
A zizzenés, nesz kristály- harangja
kondulatlan csöndbe temetkezett,
friss forrás fakadt szóttalan magamba,
szél-fodor borzolt, illatlehelet.

És nem volt senki, sem közel, sem távol,
magamnak tudtam minden fénytérét,
és senki, aki igazttalan vádol,
és semmi, ami bánt, vagy fenyeget.
Természet hordott öblös tenyerén,
hangyabolyt figyeltem időttlenül,
ők szorgalommal, elábrándozva én,
ösmetronómra hangolva belül.

Órák múlhattak, pillanatnak véltem;
fönn magányos csillagkapuk nyíltak,
harmatcsepp könnyek fénylettek a réten,

amit azt est ködfátylai sírtak.
Szárnyat bontott bennem a gondolat,
ajkamra tódult, igék születtek,
mondani kezdtem valami fontosat,
de észrevettem, nem értő füleknek...

FOTÓMONTÁZS

nem arról írok, amiről akartam,

ha elvész a fény, kikattan
a fényképezőgép oázisából,
ponttá zsugorodik a távol,
kontúrja üres, magába leng;

mikor káosszá bomlik a rend,
fekete-fehérré alakul vissza,
elszáll az ihlet, a perc beissza
előre gyártott szócirkalmaim;

ha lelkem fény-árnyék hajlatain
más oázis délibábja csábít,
más vaku villan, más lámpa világít;
más leszek abban a pillanatban:

nem arról írok, amiről akartam.

MEGFELELNI?

A világnak, hisz benne élhetek;
neked, elvárod, kedvedre tegyek;

a léleknek, ha van egyáltalán;
a hazának, ha volna még hazám;

célnek, amiért zászlót bontanék;
a barátoknak, ha mégoly ritka rég;

a halálnak, mert szűkülő a rés;
mind megfelelni? merő tévedés!

És magamnak, ki érdem és kacat?
Megfeleltem... nem volt áldozat.

MINT PINCEMÉLYEN

Bennem, ha szavak ébredeznek
csöndesen várok és hagyom,
felismerem, betűkké lesznek,
majd fehér lapra írhatom;

a gondolatnak szárnyat adnak,
a képzeletnek képeket,
megnyugtatnak, vagy elragadnak,
nélkülük élni nem lehet;

ilyen a lélek, ha napja fénylik,
ha benne öröm hangja szól,
szavakba rejtve csöndben érik ,
mint pincemélyen forr a bor.

2012. szeptember 25.

V.

K í s é r t é s

KÍSÉRTÉS

Megbújik belül képtelen mesével,
lombot növeszt, mint zsenge májfaág;
Ha tavasz ébred illattal, zenével,
s széles jókedvvel tombol a világ

éledni kezd a gondolat zugában,
követelné a létezés jogát
valóságban is a kinti világban;
Amíg leírom élményem sorát

szűztiszta lapra; kinnal és haraggal
küzdök ellene egyre csak magammal;
Csapdába estem, szorít a hurok,

mert lelkesít, de izgató a kérdés,
kilépjek-e, hogy szűnjön a kísértés -
a szűk veremből, hol fogoly vagyok?

HŰSÉG

Nyírfa magaslik, felhőkig ér,
árnyéka ring lenn, hús tenyér;
ágfüggöny-rejtek, lomb-lugas,
meghitt homály, még ott a pad...

Ő visszajár... Szellő a fán
látta, kedvese itt lett a lány;
rég várja őt; hiú remény;
ennyi;mára ez költemény.

LÁTOD-E

parafrázis N.R. „Augusztus éjjel” c. verséhez.

„Látod-e, álmodom én is”, éjszaka kúszik a házra,
hársfavirága ma méz-teli illatát hinti fölem,
érezem az éj örömét is, árnyait sorra bejárva
fészkel karomba a hársfa tövén.

Kell ez a csend, ami éltet, kell ez a néma varázslat,
köznapi göncei hullnak, szóról is hámlik az álca,
álmodom, nincs más, zenéje, ritmusa van a hiánynak,
ezer- szín hang szól, ezer-szín hárfa.

Szólnia kell most, isteni kényszerre pendül a húrom,
hangszer a lelkem, fürdik a képzelet bódulatába',
ábránd, vagy rontás, mit bánom, igézzem, el sose múljon;
s lásd, elhagy... hajnal lesz nemsokára.

NYÁRBAN JÖTTÉL

nyárban jöttél, mint a zápor,
lassan tél lesz, tél a nyárból;
de itt bennem máglya éget,
el sem hiszem az egészet:
mintha égő vulkán lenne,
úgy röpít a képzeletbe...
itt vagy velem, lehetsz távol,
elém lépsz az éjszakából,
hallom hangod, idecsendül
szobámra ha esti csend ül,
zúg a szél, lépteid hallom;
szeretlek, most már bevallom,
ha mint fény az alkonyatba'
bevillansz a gondolatba.

2012 szeptembere

AKI DÖNT

Fényképedet még őrzöm a nyárból
polcomon a sok kacat között,
nézegetem, ha nagyon hiányzol;
fotódon víg, napfényes a távol,
házak közt itt szétterül a köd;

érintésed rajtam felejteted,
bőrömön vibrál a mozdulat,
szavaidból csöndfoszlányok lettek,
mintha hívnál, hallom hangodat;

lent zajong a villanyfényes város,
hömpölyög az emberáradat;
közöttük is mennyi a magányos...
aki dönt, és villamosra száll most,
nálamnál ma sokkal boldogabb.

2012. október 04.

VI.

P i l l a n a t k é p e k

OLD TIME

A városvégen rét virul,
piros pipacs, meg szarkaláb,
néha átvillan rajt' a nyúl,
hallhatja víg kakukk szavát
aki véletlen arra jár.

Léggömbbe zárt emlék e kép,
zsinórját tarthatod magad;
Old Time mozit ki visszanéz,
kiégett foltok közt a nap
deleje korhűn megmarad.

2012. július 21.

METAFORA

Bedől a Nap, méz-sárga folt
falióra és képkeret,
mögéjük látni volna jó,
kilesni most lényegeget.

Látszatrend, semmi tény, való,
csodába hinni sincs remény;
vagy túl sovány a képzelet,
vagy túl erős a szembe-fény...

2013. április 8.

KRISTÁLYMETSZŐ

Művészi tárgy, metszett pohár,
aki csiszolja, mestere,
holnap már kézről kézre jár
gyöngyöző óborral tele.

Teremt, mint isten, bőkezű;
reflexek végtelen sora
virág lesz, inda; kész a mű;
lelke e darab, ő maga.

Emeli, átnéz rajt' kívár
míg szivárványt bont falára
megannyi metszés fókuszán
a fénytörés eszenciája.

2012. július 23.

VIHAR UTÁN

zöld bársonyszalag lett a táj,
ezüst a pörgő szélkerék,
mély szürkecsönd, felhőuszály,
az ég megkopott tinta- kék;

szivárvány bomlik hét fele,
a fehér tán varázsecset
színekkel színültig tele;
próbálgatják az istenek...

SZERELEM TÉLEN

Ma újra nő a vastag hó- palást
És torlaszos lesz járda, útszakasz,
A szembe-ház, mint halvány villanás,
Kontúr, ha a hó-függöny szakad.

Nézné a fiú, tiszta képre vár,
Nincs rá remény, a képzelet marad:
Nyújtózik, ébred, meztelen a lány;
Árnykép- mozi... és álmodni szabad...

2013. február 13.

GYÁSZ

A festő vászna már feszül,
egy pillantást a tájra vet,
szűk szemrés: távlatot keres,
előrehajlik, hátradől

míg kész a vázlat; pár vonás;
a többit otthon festi meg,
kár részletezni, nincs kinek:
sírhint a téma, semmi más.

2012. július 28.

GÁRDONY

P.J. emlékének

A kert havas, az ág deres,
bolondozik még április,
kristály a perc, és flitteres,
de szivárványa már hamis.

A kerti lak titoksziget,
szobában ág és asztal áll,
benyitni többé nincs minek,
pókhálós csendet rejt a zár.

2013 áprilisa

FEKETE HUMOR?

Na, ja! Urna! Kis kézi lom,
kőedény betonpolcokon;
kell hely, kidobják, lesz szemét,
széthull... véget itt ér a lét.

2012. július 30.

VEREMBEN

Kerülni kell, én mégis beleestem,
az óvott tőle, aki fogva tart;
mindegy, áldott, vagy átkozott e harc..
/az ész vihogva átrepül felettem./

PANASZ

Bántasz, lelkemben véraláfutás,
pókháló -álmom szétszakad;
változó színű, kékes, sárga, zöld
tükrön a folt; ajkamon panasz.

TÁJKÉP

Hervadó ősz, bókászó őzek,
párába vesző dombtetőn a fák;
felhőfény, tán morzézik a ködnek...
lehet, hogy mögöttük nincs is világ.

SEM VELE, SEM NÉLKÜLE

Mert megfogadtuk: semmiképp!
/a „mindenképp” esélyét sutba vetve;/
Nem válunk többé újra szét!
/s pakolni kezdtünk még aznap este;/

2013 áprilisa

VII.

M e g z e n é s í t e t t v e r s e i m b ől

MÉG ELŐTTEM AZ ARCOD.

Még előttem az arcod,
sok kusza vallomásod,
még bennem él a féltés,
még felszítja a lángot.

Lettél a tévedésem,
magamnak megbocsátok;
még elfog a kísértés,
csábítanak az álmok.

ref.
szép pillanatom voltál,
más nem maradt utánad;
őszül, a parkra köd száll,
és dér lepi a fákat.

Ha közelít az este,
nem jön szememre álom,
emlékeid keresve
a régi parkot járom.

ref.
szép pillanatom voltál,
más nem maradt utánad;
őszül, a parkra köd száll,
és dér lepi a fákat.

NÉZZ RÁM

/sanzon/

Nézz rám!
szemedben furcsa fények égnek,
titok van benne és ígéret;
Ne búcsúzz tőlem el!

Várj még!
ne hagyd, hogy érted lázban égjek,
ölelj át, légy velem, ha kérlek;
Ne hidd, hogy vétkezel!

Refr.

Látod, száguldanak az évek,
itt hagy a nyár, a szív fagyosra hűl,
hajadon dér, hajsza az élet,
közel az alkony, fázol egyedül...

Nézz rám!
szemedben furcsa fények égnek,
titok van benne és ígéret;
Ne búcsúzz tőlem el!

2012 augusztusa

HARMONIKÁS

nyúzza a vén harmonikát,
zenél, a régi dalok visszatérnek,
arcát az idő festi át,
billentyűk hegyén pereg, pereg tovább
a ritmus; múlik az élet;

ott áll a járda szegletén,
nyítt sapkájába, ha pár garas kerül,
belelkesül a vén legény,
egy dalt nyekerget megkopott hangszerén,
míg mosolyába könny vegyül:

Szép madmazell*, az élet elvirul,
ne búslakodj, ha fonnyadt szirma hull,
fogadd e dalt, nem várhatsz tőle mást;
és ne feledd a vén harmonikást.

ott áll a járda szegletén,
nyítt sapkájába, ha pár garas kerül,
belelkesül a vén legény,
egy dalt nyekerget megkopott hangszerén,
míg mosolyába könny vegyül:

Szép madmazell*, az élet elvirul,
ne búslakodj, ha fonnyadt szirma hull,
fogadd e dalt, nem várhatsz tőle mást;
és ne feledd a vén harmonikást.

2012. szeptember 12. **mademoiselle*

ESZEMBE JUTSZ

Eszembe jutsz, mikor arra járok,
várom, talán szembe jössz velem,
megértő, és csöndes itt a város,
avar zizeg át a léptemen.

presszónk bezárt, nyáron ott vártál,
eltűntek az apró asztalok,
ősz díszekkel köszönt egy platán,
szemed színére visszagondolok.

öleléseid felejtetted itt...
ha nem is jöhetsz, én még keresem
az utca irigy pillantásait
párásodó ablakszemeken.

Eszembe jutsz, mikor arra járok,
várom, talán szembe jössz velem,
megértő és csöndes itt a város,
avar zizeg át a léptemen.

2012 novembere

VIII.

Hét mérföld maradt mögöttem...

KANTÁROMAT KIKÖTÖTTEM

Csendesedve, mint a vihar,
ha ereje lassan kihál,
kantáromat kikötöttem,
hétmérföld maradt mögöttem.

Csikólétem, csodalábam,
hozott ide, messze jártam;
avar-almom lombhullásból,
kőbölcső ringatott máshol.

Kélt szívemben csodareggel
gyöngyharmatos fényterekkel,
kristályvizű forrásokkal,
hamvas erdő- dallamokkal.

Ősidők ős- létvizében,
megmártóztam nap tűzében,
versenyt nyargaltam a széllel
telve vággyal, szenvedéllyel.

Utat járatlanban törvén
magam lettem ott a törvény,
gyöngyházfényű csöndpalástban
jártam a hold udvarában.

Őshazám ígézetében
- ahogy madár börtönében -
szabadságom foglya lettem:
árnyéklétben fényt kerestem.

Lebben már, és vár az alkony;
arany-bíborfényű parton
ősködből vert hídon járva
jutok az éj otthonába.

Csendesedve, mint a vihar,
ha ereje lassan kihal,
kantáromat kikötöttem
hétmérföld maradt mögöttem...

SZÜLETÉS NAP

Lengőajtód kenetlen csikordul
mikor a napok egymásba nyílnak;
itt nem vagy már, és ott sem várhatsz
színes boldogságillúziókat.

A volt és majd lesz fordulópontján
légüres térben épp, hogy létezel,
mint fény, ha télidőre fordul;
vezekelsz, és újra vétkezel...

2013 januárja

TÁGULÓ IDŐTÁVLAT

Felhőtélenség kíséretet köznapi időteredben,
kószál veled befelé, magad felé,
a magad vágya szerint, édes bizakodással
fűszerezve a létet.

Talán-talán elúzi egedről az elmúlás
csöndrianását, s holnap is lenni késztet;
időtávlatot vetít elébed,
csillagokkal szegélyezett veretes szavak
fényseit, a sohasem reméltet.

2013. március 6.

BETŰKÖN TÚL

A betűk értelmed szószilánkjai,
illeszted, szét- és összerakhatod,
mögük nyitod tükrös ablakod,
tükörképed fog benne látszani:

Betűmozaik-sor, élnek, díszlenek
eszmék, érzelmek, tettek, érdemek;
de aki lelkedhez utat keresne
betűkön túl lel igaz lényegedre.

2012. szeptember 9.

ÁLOMFOGSÁG

Szobámba néz a hajnal és keres,
szétszórt ruhák, gyűrött papírlapok
közt álomtól még kábán fűszeres,
napfényre éhes árnyék-alakot;

Nyújtózkodnék, de ellenáll a test,
öntudatlanba hull az öntudat;
még visszatart, beindulásra rest
a készítés, rá álompor tapad;

Nem firtatom, meddig és hová
hajt a létezésidő-láncsora;
percekig tart, vagy vég nélkül soká
míg feloldoz, és nem marad nyoma.

IMPULZUS-HULLÁM

Érlelődés

ne hidd, hogy tojásban rejtőzködő
kiscsibék sétálnak elő kedvedért
párosan a verssorok végére
maguktól rímesen összezsengeni,
ha benned nem telt le a keltető idő,
s a kihordást tollad nem melengette
legalább huszonegy napon át.

Kakofonjelenidő

a tetszetőst felszedegettem,
kamrám hűvösén trófeák
állnak csatarendben, parancsra várva
csillognak fényesen, hátha turisták
jönnek, szépségthalmozók kínálnak
jó pénzt csupán a láthatásért, de
tévedtem...amit tetszésem körülhatárol,
kivételes, távoli, mondhatnám
luxusigényű e kakofonjelenidőben.

visszatükröződés

egy szép mívű tárgy nem csupán
forma, véset, festés, faragás,
csillogás, a kézmű és elme
együttesének díszelőadása;
benne a lelkek közös
visszatükröződése
váratlan jutalom-harangjáték.

2012. június 21.

LOPNI AZ IDŐT

Szertefoszlott, hát mit tehetnék,
az élet vászna, mint a rongy,
más háznál költenek a fecskék,
és halványul a napkorong,

ha postás jön: évente kétszer,
de ismer még az ószeres,
hajam lett színezüstből-ékszer,
elég egy fél tál híg leves,

kikopnak fülemből a hangok,
képem a falon idegen,
a régi én ma vén akarnok,
a bajból is van elegendem,

gyűjtöttem amit gyűjtögetni
igazán nem volt érdemes;
lopni az időt, még maradni
mára ez lett a lényeges.

2010. december 1

ÍGY, VAGY ÚGY, A KÖLTŐ KIADJA MAGÁT

„A csöndnek illó lepkeszárnya van”
„Résnyi lég: Hangszín a gégefőbe”
„Követ az árnyék térbe és időbe”
„Az esőpásza zongorafutam”

„Útvesztő a vágy, vége-sincs menet”
„Kifogyhatatlan, bár közel a távol”
„Vonzás? Mágnes-kar, reménysikátor”
„A gyöngyvirágfűrt illatüzenet”

Sok a metafora? Nevesincs divat!
Ha nyers a szó, ikrás tömeg a forma!
S hogy tisztaruhás ünnepnap ne volna?

Hóba, sárba járkál, kire mi tapad:
Így, vagy úgy, a költő kiadja magát...
Na és? i Mi van akkor? Ilyen a világ.

HAJOLJ FÖLÉJE!

Jöttél a semmiből.
Miért? Mi végre?
Mit ér a létezés?
Semmibe ér a vége...

Tavaszi hajnalok
Harmatcsepp fénye
Kérdezed, mért ragyog?
Hajolj föléje!

VISSZAJÁROK

/Nagybánya/

Enyém csupán képed marad már?
Emléksugárral díszes oltár,
Emberarcú Ígéret Földje...

Fenyőim balzsamos örökzöldje
Öblös amfora-mélybe zárva,
Időtlenséget hord magába',

És a feledés vesztét akarja?
Antikrisztusnak sincs rajt' hatalma!
Velem él fűben, fában, kőben,

Csontig bevág az ösztönömben,
A múlt leomló ködfalán átér;
Visszajárok az ifjúságér'...

2008

A TERMÉSZETHEZ

Nincs más, akit szolgálni érdemes!
Kíváncsiságom hajszol, és keres
más tisztelendő eszményképet itt,
s nem érnek fel teremthető létedig.

Ősrobbanástól tér-időnkön át,
génekbe kódolt ősharmóniád
lesi az ember érthetetlenül:
Az egyszerű oly összetett belül.

Ha voltam, létem érted létezett,
ösvényt nyitottál, tiszta kék eget,
hitet kerestem benned, és hazát,
azilum voltál annyi éven át.

Alkonyomban is kérlek szüntelen
Társam, Barátom, Hitem, Istenem,
légy kísérőm a deres réteken,
míg kőfolyamba torkol életem.

2009 októbere

A SZERZŐ IRODALMI MUNKÁSSÁGA

Részvétel antológiákban:

Létidő-beszéd

(Accordia Kiadó, Budapest, 2005)

Télidők fehér terein

(Accordia Kiadó, Budapest, 2005)

Infúzió

(A Magyar Orvosok és Képzőművészek Köre, 2005)

Fellobbanó árnyak

(Accordia Kiadó, Budapest, 2006)

Emlékezés

(A Magyar Orvosok és Képzőművészek Köre, 2006)

Jelek a hóeziüstben

/ Accoria Kiadó, Budapest, 2006)

Szép írások 2007

(Accordia és Litera Nova Kiadó, Budapest, 2007)

A létigéken túl

/ Accordia Kiadó, Budapest, 2007)

Tükörképeink

(A Magyar Orvosok és Képzőművészek Köre, 2007)

A bejárható végtelen

(Accordia Kiadó, Budapest, 2008)

Arcok és Énekek

(Rím Könyvkiadó, Budapest, 2008)

Hullámtörések

(A Magyar Orvosok és Képzőművészek Köre, 2008)

Arcok és Énekek

(Rím Könyvkiadó, Budapest, 2009)

Gyümölcseinek

(A Magyar Orvosok és Képzőművészek köre 2009)

Arcok és Énekek

(Rím Könyvkiadó, Budapest, 2010)

Héttorony

(EX-IMP Kft 2010 Debrecen)

Ostoros villám

Országos Holló László verspályázat

Gyomaendrődi közalapítvány kiadásában

(Kapitális Kft. Debrecen 2011)

Önálló kötetek:

Létezés fűszálra fűzve /versek/

(Accordia Kiadó, Budapest, 2006)

Indexre tett tévelygésem /versek/

(Accordia Kiadó, Budapest, 2007)

Képmás másképp /műfordításkötet/

(Balog és T. kft. Szombathely, 2010)

Remy de Gourmont Simone /műfordításkötet/

(Balogh és T. kft, Szombathely, 2011)

Az idő sodrásában /versek/

(Balogh és T. kft. Szombathely, 2012)

Irodalmi folyóiratban, szaklapban:

Ezredvég (2011, 2012)

Műhely (2010)

Orvosi Hetilap (2006)

Továbbiak (2004, 2005)

Elismerések:

X. Aquincumi költőverseny: Pannon Művészeti alapítvány különdíja: 2007

Nagy Lajos Irodalmi és Képzőművészeti Társaság: Dicsérő oklevél 2008

XII. Aquincumi költőverseny: Aquincumi Múzeum különdíja 2009

XIII. Aquincumi költőverseny: Aquincumi Múzeum különdíja 2010

XVI. Aquincumi költőverseny: P. Művészeti Alapítvány és Nagy Lajos Társaság különdíja, 2013.

TARTALOM

Koosán Ildikó költészetéről	3
(Madár János)	
Hazafelé	5
Vasárnapi ének	6
Szavakba rejtve	8
Panaszkodnék Uram.....	10
Elkopnak végleg	11
Hallod-e?	13
Tavas az erdőben.....	14
Tájkép.....	15
Április	15
Vihar előtt.....	16
Forgatás	17
Hőségnap után.....	17
Ősz.....	18
Őszi kép	18
Fogadd	19
Hervadás	20

Nem gyújt estére lámpát	21
Kirekesztve.....	23
Peremterület.....	24
Azt kéne!.....	24
Aki megváltozna	25
Felkiáltójel	26
Pannónia ligetes tájain.....	27
Van pillanat.....	29
Költő imája	30
Tévedés	31
Fotómontázs.....	32
Megfelelni?	33
Mint pincemélyen	34
Kísértés	35
Hűség	36
Látod-e	36
Nyárban jöttél	37
Aki dönt.....	38
Old Time.....	39
Metafora.....	40

Kristálymetsző	40
Vihar után	41
Szerelem télen.....	41
Gyász.....	42
Gárdonyi	42
Fekete humor?	43
Veremben	43
Panasz	43
Tájkép.....	43
Sem vele, sem nélküle.....	44
Még előttem az arcod.	45
Nézz rám	46
Harmonikás.....	47
Eszembe jutsz.....	48
Kantáromat kikötöttem	49
Születésnap	50
Táguló időtávlat	51
Betűkön túl.....	51
Álomfogság.....	52
Impulzus-hullám.....	52

Lopni az időt.....	54
Így, vagy úgy, a költő kiadja magát.....	54
Hajolj föléje!.....	55
Visszajárok	56
A Természethez	56
A szerző irodalmi munkássága	58

Koosán Ildikó (Dr.Bódor Sándorné – Dr.Koosán Ilona) Borsod megyében, Szikszón született. Elemi iskolát és gimnáziumot Alsófernezelyen, Nagybányán; az orvosi egyetemet Debrecenben végezte.

Első munkahelye a tatabányai Cement- és Mészművek, később laboratórium és higiénás szakorvos-, majd egészségügyi szervezőként dolgozott. Bicskén rendelőintézeti laboratóriumi szakfőorvos, Veszprémben a megyei intézményben osztályvezető volt; majd Vas megyében, Szombathelyen a megyei intézmény élén igazgató főorvosként dolgozott közel tíz évig.

Kisiskolás kora óta ír kisebb-nagyobb intenzitással. Nyugdíjazása után több, mint egy tucat antológiában és öt önálló kötetben jelentek meg írásai, legutóbb az *Idő sodrásában* címmel /2012/. Több irodalmi pályázaton szerepelt sikerrel. Az aquincumi költőversenyen egymást követően több alkalommal kapott különdíjat.

Tagja a Nagy Lajos Irodalmi és Művészeti Társaságnak, a Magyar Műfordítók Egyesületének, a Magyar Orvosírók és Képzőművészek Körének, valamint a Váci Mihály Irodalmi Körnek.

Az utóbbi években aktív műfordítói tevékenységbe kezdett és a fotózás is szenvedélyévé vált. Koosán Ildikónak több önálló kötete van nyomdai előkészületben, amelyek már a különféle művészeti ágak találkozásait is jelzik. További sikeres alkotómunkát kívánunk számára.

Madár János

2000,-Ft

ISSN 2063-3815

ISBN 978-615-5266-28-7

